

Sygn. akt VIII C 2916/16

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

dnia 2 marca 2017 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi w VIII Wydziale Cywilnym

w składzie: przewodniczący: SSR Bartek Męcina

protokolant: sekr. sąd. Kamila Zientalak

po rozpoznaniu w dniu 2 marca 2017 roku w Łodzi

sprawy z powództwa (...) Ltd z siedzibą na Malcie

przeciwko S. W.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanej S. W. na rzecz powoda (...) Ltd z siedzibą na Malcie:

a) kwotę 133 zł. (sto trzydzieści trzy złote) wraz z odsetkami umownymi w wysokości dwukrotności wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w stosunku rocznym od dnia 31 marca 2016 r. do dnia zapłaty oraz

b) kwotę 73,26 zł. (siedemdziesiąt trzy złote dwadzieścia sześć groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu,

1. oddala powództwo w pozostałej części,

2. nadaje wyrokowi w punkcie 1 a) rygor natychmiastowej wykonalności.

Sygn. akt VIII C 2916/16

UZASADNIENIE

W dniu 19 października 2016 roku powód (...) Ltd z siedzibą w V. na Malcie, reprezentowany przez pełnomocnika będącego radcą prawnym, wytoczył przeciwko S. W. powództwo o zapłatę kwoty 739,60 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości maksymalnych odsetek za opóźnienie od dnia 31 marca 2016 do dnia zapłaty oraz o zasądzenie zwrotu kosztów procesu. W uzasadnieniu powód wskazał, że w dniu 30 września 2015 r. S. W. dokonała rejestracji w systemie informatycznym (...) spółka z o.o. w W., a następnie złożyła wniosek o pożyczkę za pomocą formularza oraz zalogowała się do swojego rachunku bankowego za pośrednictwem strony internetowej pożyczkodawcy, potwierdzając w ten sposób swoją tożsamość oraz wolę zawarcia umowy pożyczki. Tego samego dnia (...) spółka z o.o. w W. przelał na konto pozwanej kwotę 200 zł. tytułem pożyczki, która miała zostać zwrócona do dnia 28 marca 2016 r. Ponieważ S. W. nie zwróciła kwoty pożyczki, pierwotny wierzyciel podjął działania windykacyjne opisane w § 14 ust. 3 Ramowej Umowy P. oraz Tabeli Opłat, w związku z którymi obciążył stronę pozwaną kwotą 606 zł. W dniu 30 grudnia 2014 r. (...) spółka z o.o. w W. zawarł z powodem umowę przelewu wierzytelności przysługującej wobec pozwanej. Pozwana dokonała częściowej spłaty w łącznej kwocie 66,40 zł.

(pozew k. 3- 4)

Na rozprawie w dniu 2 marca 2017 roku w imieniu powoda jego pełnomocnik nie stawił się – został prawidłowo zawiadomiony o terminie rozprawy. Pozwana nie stawiła się na termin rozprawy, pomimo doręczenia wezwania, nie żądała przeprowadzenia rozprawy w swej nieobecności, nie złożyła w sprawie żadnych wyjaśnień, w tym odpowiedzi

na pozew. Mając powyższe na uwadze, Sąd wydał wyrok zaoczny. (wzmianka o wydaniu wyroku zaocznego k. 35, wyrok zaoczny k. 35)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 30 września 2015 r. S. W. zawarła z (...) spółka z o.o. w W. umowę pożyczki nr (...) przy wykorzystaniu porozumiewania się na odległość. Tego dnia pozwana otrzymała kwotę w wysokości 200 zł. Pozwana zobowiązała się do zwrotu pożyczki do 28 marca 2016 r.

(potwierdzenie przelewu k. 11, warunki umowy pożyczki k. 12, umowa pożyczki k. 10, ramowa umowa pożyczki k. 6-9)

W dniu 1 czerwca 2016 r. (...) spółka z o.o. w W. zawarł z (...) Ltd z siedzibą w V. na Malcie umowę sprzedaży wierzytelności, w tym wierzytelności przysługującej wobec S. W..

(umowa sprzedaży wierzytelności k. 20- 25, wykaz wierzytelności k. 26)

Pomimo wezwania do zapłaty, pozwana do dnia wyrokowania nie zapłaciła powodowi dochodzonej przedmiotowym powództwem kwoty. (okoliczność bezsporna)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił bądź jako bezsporny, bądź na podstawie dowodów z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy, których prawdziwości nie kwestionowała żadna ze stron procesu.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo jest zasadne w części.

W pierwszej kolejności należy wskazać, że wyrok wobec S. W. jest wyrokiem zaocznym, gdyż pozwana nie stawiła się na rozprawie oraz nie zajęła żadnego stanowiska.

Poza sporem pozostawało, że pierwotny wierzyciel - (...) spółka z o.o. w W. i S. W. zawarli umowę pożyczki w kwocie 200 zł. Zgodnie z art. 720 § 1 kc przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej wielkości.

Powód udokumentował swoje roszczenie w stosunku do pozwanej załączając do pozwu umowę ramową pożyczki, warunki umowy pożyczki oraz dowód dokonania przelewu kwoty 200 zł. Ustalając wysokość przysługującej powodowi kwoty Sąd oparł się na twierdzeniach przytoczonych w pozwie oraz w wykazie wierzytelności załączonym do umowy przelewu z dnia 1 czerwca 2016 r., w których wskazano, że na dochodzoną pozwem kwotę 739,60 zł. składa się kwota udzielonej pożyczki- 200 zł. pomniejszona o dokonane przez pozwaną wpłaty w łącznej wysokości 66,40 zł. oraz opłaty windykacyjne- 606 zł. Biorąc pod uwagę powyższe nie ulega wątpliwości, że należało zasądzić od pozwanej na rzecz powoda kwotę 133,60 zł. (200 zł. tytułem pożyczki- 66,40 zł. wpłaty pozwanej).

Zgodnie z treścią przepisu art. 353¹ k.c., strony zawierające umowę mogą ułożyć stosunek prawny według swego uznania, byleby jego treść lub cel nie sprzeciwiały się właściwości (naturze) stosunku, ustawie ani zasadom współzycia społecznego. Cytowany przepis jednoznacznie określa granicę swobody umów wskazując, że ta jest ograniczona w szczególności przepisami ustawy. Takim przepisem ograniczającym swobodę umów jest między innymi przepis art. 385¹ § 1 k.c., który znajduje zastosowanie do wszystkich umów konsumenckich. Zgodnie z jego treścią, postanowienia umowy zawartej z konsumentem niezgodnione indywidualnie nie wiążą go, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy (niedozwolone postanowienia umowne). Przepis ten stanowi nadto, iż nie dotyczy to postanowień określających główne świadczenia stron, w tym cenę lub wynagrodzenie, jeżeli zostały sformułowane w sposób jednoznaczny. Niezgodnione indywidualnie są te postanowienia umowy, na których treść konsument nie miał rzeczywistego wpływu. W szczególności odnosi się to

do postanowień umowy przejętych z wzorca umowy zaproponowanego konsumentowi przez kontrahenta (art. 385¹ § 3 k.c.).

Okoliczności niniejszej sprawy wskazują na to, że w odniesieniu do zastrzeżonych w umowie należności za czynności pożyczkodawcy w postaci opłat windykacyjnych nie były z pozwaną jako konsumentem indywidualnie uzgadniane, a niewątpliwie kształtują jej obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając interesy konsumenta. Należy zatem uznać, że postanowienia te nie wiążą pozwanej, gdyż w tym zakresie spełnione są przesłanki z art. 385¹ § 1 k.c. Umowa pożyczki została zawarta pomiędzy przedsiębiorcą, a konsumentem – S. W.. Pozwana jako pożyczkobiorca nie miała rzeczywistego wpływu na treść tych postanowień umownych, które zostały jej narzucone w omawianym zakresie przez pożyczkodawcę. Powód posługiwał się wzorcem umowy w omawianym zakresie, zaś kwestionowane postanowienia umowne o kosztach obciążających pożyczkobiorcę w przypadku niewykonania zobowiązania zostały przejęte z wzorca umowy zaproponowanej pozwanej jako konsumentowi przez kontrahenta. Omawiane postanowienia umowy pożyczki kształtują określony obowiązek konsumenta, w przypadku uchybienia terminowi zwrotu pożyczki, w sposób niezgodny z dobrymi obyczajami, gdyż zastrzegają na ten wypadek dodatkowe opłaty w wygórowanej wysokości, które w dodatku zostały z góry ściśle i dokładnie określone. Wskazać przy tym należy, iż opłaty windykacyjne, uwzględniając wysokość kosztów tego rodzaju usług stosowanych przez firmy je świadczące, są znacznie zawyżone.

W tym miejscu podkreślić również należy, że zgodnie z wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, zapadłym w sprawie o sygn. akt XVII AmC 624/09, za niedozwolone i zakazane do wykorzystywania w obrocie z konsumentami zostały uznane postanowienia wzorców umownych nakładających na kredytobiorcę obowiązki w postaci konieczności poniesienia kosztów związanych z monitorowaniem kredytobiorcy, w przypadku niewykonania zobowiązań wynikających z umowy – a dotyczyło to kosztów telefonicznych upomnień, korespondencji kierowanej do kredytobiorcy związanej z nieterminową spłatą kredytu w postaci zawiadomień, upomnień itp., wyjazdu interwencyjnego do kredytobiorcy. Analogicznie orzekł Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów w wyroku z dnia 9 października 2006 roku w sprawie o sygn. akt XVII Amc 101/05.

Powyższe rozważania dają podstawę do wniosku, że zastrzeżenie dochodzenia od pozwanej zapłaty opłat windykacyjnych w tym przypadku w kwocie 606 zł jest niedozwolonym postanowieniem umownym, a jako takie – w świetle przepisu art. 385¹ § 1 k.c. – nie wiąże pozwanej.

Dodatkowo wskazać należy, że wysokość opłat, o których mowa ustalono na stałym poziomie niezależnie od kosztów faktycznie poniesionych w związku z ich podjęciem. Wszelkie bowiem dodatkowe opłaty, jak opłaty za czynności windykacyjne muszą mieć uzasadnienie ekonomiczne i nie mogą być określone w sposób dowolny. Przede wszystkim powód, zgodnie z przepisem art. 6 k.c. musiałby wykazać, że te zostały w takiej wysokości poniesione. W konsekwencji Sąd w omawianym zakresie - co do należności dochodzonych z tytułu opłat windykacyjnych w łącznej wysokości 606 zł - oddalił powództwo.

Podkreślić należy, że strona powodowa miała prawo, oprócz żądania należności głównej, żądać odsetek za czas opóźnienia, jako że zgodnie z treścią przepisu art. 481 § 1 k.c., jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik nie ponosi odpowiedzialności, przy czym dłużnik jest w opóźnieniu jeżeli nie spełnia świadczenia w określonym terminie. Zgodnie z twierdzeniem powoda zawartym w uzasadnieniu pozwu, pożyczka powinna zostać zwrócona do dnia 28 marca 2016 r. Zatem wierzytelność stała się wymagalna od następnego dnia. Mając powyższe na uwadze, Sąd zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 133,60 zł wraz z umownymi odsetkami w wysokości dwukrotności odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia 31 marca 2016 r. do dnia zapłaty.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 100 k.p.c., rozdzielając je proporcjonalnie między strony, stosownie do wyniku postępowania. Powód dochodził kwoty 739,60 zł, zasądzona na jego rzecz została kwota 133,60 zł, wygrał

zatem w 18 %. Na koszty poniesione przez powoda złożyły się: opłata od pozwu w kwocie 30 zł, 17 zł opłaty skarbowej od pełnomocnictwa oraz 360 zł. kosztów zastępstwa procesowego (ustalone w oparciu o § 2 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych). Mając powyższe na względzie, Sąd zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 73,26 zł. (407 zł. *18 %) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Z tych względów, orzeczono jak w sentencji.